

FÜST MILÁN

Este van

*Mire rám mutatnál: nem vagyok.
 Akár a csillag, mely lefut a tétovák előtt: olyan volt életem.
 Oly hamari volt csakugyan, oly gyors és hebehurgya ez a lét...
 Bizony én el sem tudom hinni, hogy e kuszaság,
 E hegyén-hátán bennem tornyosuló összevisszaság most nyugalomra tér.
 S elrendeződik-e? – felelj rá, hogyha tudsz.
 Nagy ivben esteledik körülöttem mindenütt.
 Az ég is tágul, gömbölyűbb a föld
 S mi apró-cseprő volt: felszívatik.
 S egyetlen hang dong: hogy este van.
 S egy ujj mutat az ég felé, hogy ott az én utam, mégiscsak ott,
 Mert jó valék.
 Mert rossz nem tudtam lenni... ama nagy parancsokat
 Nem törtem meg, ha ingadoztam is...
 Így volt-e, mondd? Felelj rá, hogyha tudsz.
 S a borús ég is meghasad vigasztalásomúl,
 Egy kis derű is lám, mégiscsak jut nekem...*

*A messzeségben, ott, hol domborúl a Csendes Óceán
 S mint órjás cet csillog a tenger háta,
 Ott képzellek el zöld sziget és zöld árnyékaid,
 Hol többé semmi sincs. Ott ferdén fordul el
 A föld a semmiség felé. Vigyél el még oda.
 Még hazát is találok ott a vég előtt, én hontalan. Jöttöm hírére tán
 Akiről álmodék, élémbe fut. Már várnak ott... s ez jól esik.
 Így lesz-e, mondd? – Felelj rá, hogyha tudsz.*

(Nyugat, 1933, II, 6.)

Magyar Könyörgés

*Ó mért nem küldöd sugárod,
 Ó mért nem küldöd sugárod,
 Isten, mennyei kardodat.*

*Ó mért nem küldöttél látnokot,
 Hunyt szemmel ki vezetni szokott,
 Rettenetes lángoszlopot.*

*Mit mutassunk? nyitott sebeket,
 Sáros, szeges, nyüves szíveket,
 – Megalázottat ki szeret.*

*Emeld fel még egyszer a főnket,
 Gyűjtsd össze megtört kis erónket,
 Könyörgeni hogy tudjunk előtted.*

(Nyugat, 1923, I, 634.)

E két verssel emlékezünk Füst Milánra, aki 130 évvel ezelőtt, 1888. július 17-én született.